

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Ἀυγούστου 1922

ΑΡΙΘ. 765 (ΦΥΛ. 2)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΤΖΚΟ : Οἱ ἄνθρωποι κατηγοροῦν.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ : Δυὸ ὄρες φιλία.

Λ. Π. Τ. : Ἡ «Ὀδύσσεια» τοῦ Ἐφταλιώτη.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Γυρίσματα στὸ ξέφωτο.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ : Τὸ κριμα. (συνέχεια)

ΗΛΙΑΣ Φ. ΗΛΙΟΥ : «Σονέτο γιὰ τὴν Ἑλένη» τοῦ Ronsard.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ : Μικρὸ χωριό.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ : Λυκαβητός.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ : Ἐνα ὄργανέττο (τοῦ Srechetti).

Μ. ΦΙΑΗΝΤΑΣ : Ἀνασκερῆβω

ΗΛΙΑΣ ΗΛΙΟΥ : Les pensées choisies τοῦ Mercereau.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ : Ἀνδρέας Σκιάς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Φιλολογικά ποιη-
τήριά του. — «Οἱ Νέοι». — Νέα βιβλία. — Χοροὶ Γραμματόσημο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΤΖΚΟ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

Δίνουμε παρακάτω ἓνα ἀκόμα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ περιφημὸ
αὐτὸ ρομάντζο τοῦ Latzko, ποῦ ἓνα κεφάλαιό του, δι-
μοσιευμένο στὰ φύλλα 759, 760 καὶ 761 τοῦ Νομιά,
ἔκανε τόση ἐντύπωση.

Δυνατό, καυτερό τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔπερτε μὲ
τόσο φλογερές ἀχτίνες ποῦ χρύσωνε τὰ καντήλια
τοῦ ἱεροῦ, ἀνάγκασε τοὺς ἅγιους νὰ βγαίνουν ἀπὸ
τὴ σκιά τους καὶ τοὺς ἔδινε τὴν ἔψη βαμμένων θε-
ατρῶν ποῦ εἶτανε ὄλο φόβο καὶ ντροπὴ γιὰ τὸ ἀ-
δέξιο βᾶψιμό τους. Κι ὅ,τι δὲν κατάφεραν τὰ κρε-
βάτια τὰκουμπισμένα στοὺς τοίχους καὶ τὰχυρένια
στρώματα τὰπλωμένα ἀνάμεσα στὶς κολόννες, μιὰ ὀ-
βίδα μπόρεσε νὰ τὸ κάνει. Νὰ διωξοῦν ἀπὸ τὴν ἀρ-
χαία ἐκκλησιὰ τὸ χαραχτήρα τῆς ἀγιωσύνης ποῦ
εἶχε.

Κατάγυμνος σὰ μαγαζὶ ποῦ εἶχε ξεπουλήσει, ὁ
φαρδὺς ἐκεῖνος τόπος ἔχασκε. Ὅ,τι τόσοι χριστιανοὶ
ἀπὸ αἰῶνες εἶχανε φέρει ἐκεῖ, εἶχε κάνει φτερὰ ἀπὸ
τὰ σπασμένα παράθυρα καὶ τοὺς βουλιαγμένους τοί-
χους ποῦ εἶτανε σὰν πληγῆς ἀνοιχτές. Οἱ χοροὶ ποῦ
εἶχανε ἀνησυχῆσει κάτω ἀπὸ τὸ θόλο, ταῦστηρὰ
λόγια ποῦ πετάχτηκαν ἀπὸ βηλὰ ἀπὸ τὸν ἀμείω-
να, ἔλ' αὐτὰ εἶχανε φύγει καὶ τὰ λαμπερὰ καὶ με-
γαλόπρεπα τζάμια δὲν εἶτανε πιά παρα ἓνας μικρὸς
σωρὸς γυαλιὰ σπασμένα, σαρωμένα σὲ μιὰ γωνιὰ
τοῦ κοιμητηριοῦ.

Βαρετὰ καὶ νυσταγμένα δυὸ γάλλοι νοσοκόμοι σκα-
λιζάνε μὲ τὰ ραβδιά τους στὸ σωρὸ τῶν σπασμένων,
βγάζανε κάπου κάπου κανένα κομμάτι ὑπογραφῆς,
μαζεύανε κομμάτια ἀπὸ εἰκόνες, λέγανε χοντρὰ χω-
ρατὰ καὶ ξεπούσανε σ' ἀδάσταχτα γέλια. Μὰ ὁ
δυνατὸς ἡλιος τοὺς ἔκανε νὰ βαρεθοῦνε γλήγορ'

αὐτὸ τὸ παιγνίδι τους καὶ ν' ἀποτραβηχτοῦνε στὸν
ἥσκιο τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησιᾶς.

Ἔτσι μιὰ φορὰ ἀκόμα βρισκόνταν ἑαλωμένοι
αὐτοῦ, πάνω στοὺς μαντύες τους, μὲ τὸ κεφάλι ἀ-
κουμπισμένο στοὺς γυλιούς τους, στὴν ἴδια στάση,
στὴν ἴδια θέση ποῦ εἶτανε καὶ χτές, καὶ προχτές.
Ἀκούγανε τὶς μέλισσες νὰ βουίζουν, χασμουριόντα-
νε, τεντώνανε τὰ χέρια τους, καὶ ξαναρχίζανε τὴν
κουδέντα στὸ σημεῖο ποῦ τὴν εἶχαν ἀφίσει μιὰ ὥρα
πρίν.

— Μὰ δὲν εἶναι βλακεία, ἔλεγε ὁ μεγαλύτερος,
ἓνας ἄντρας ἀπὸ τὶς βορεινὲς ἐπαρχίες, γερός,
μὲ φαρδιὸς ὄμους καὶ πυκνὰ ξανθὰ γένεια. Στὸ
μέτωπο τοὺς βάζουμε μπρός, τοὺς κυνηγάμε σὰν
κουνέλια, τοὺς κουρελιάζουμε σὲ βαθμὸ ποῦ
νᾶναι ἀναγκασμένοι τὴ μέρα τῆς δεύτερης παρου-
σίας νὰ παρουσιαστοῦνε στὸ θεὸ δίχως χέρια ἢ δι-
χως πόδια. κ' ἐδῶ στὰ μετόπισθεν μᾶς βάζουν νὰ
φυλάμε γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ κύριοι Μπὸς νὰ πεθᾶ-
νουν ἤσυχοι μὲς σὲ μιὰ ἐκκλησιὰ. Ἐγὼ δηλαδὴ τὸ
δέλω αὐτό, γιὰτὶ ἐδῶ εἴμαστε προφυλαγμένοι. Ἡ
χτεσινὴ ὀβίδα εἶτανε ὁ τελευταῖος τοὺς ἀποχαιρετι-
σμός. Τώρα θάναί πάνω κάτω στὸ Ρῆνο.

Ὁ μικρὸς ἀνασῆκωτε καταφρονετικὰ τοὺς ὄμους
κ' ἔρρηξε βλέμμα γεμάτο δυσπιστία στὸ σύντροφό
του.

— Φοβάσαι λοιπὸν τὶς ὀβίδες τους; Ἐγὼ σοῦ
λέω πὼς καλύτερα θάχα καὶ τὸ χειρότερο βομβαρ-
δισμὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν παλιοεκκλησιὰ. Εἶναι πλαγια-
σμένοι ἐκεῖ μέσα, δὲ βγάζουν ἀχνα ἀπὸ τὸ στόμα
τους, μᾶς κοιτάζουν μὲ γουρλωμένα μάτια σὰν φά-
ρια, καὶ φοφᾶνε. Μήπως εἶναι στρατιωτικὴ ὑπηρε-
σία τὸ νὰ περιμένουμε ἴσαμε ποῦ νὰ βρεθεῖ κάτι γιὰ